

Haring
op de
Dag des Heren

Haring
op de
Dag des Heren

Herman Zweye

Schrijver: Herman Zweye
Coverontwerp: Herman Zweye
ISBN: 9789402184044
© Herman Zweye

Haring op de Dag des Heren.

“Wat zal ik nou eens nemen...” dacht ik, een beetje besluiteloos staand bij de "vis" van Albert Heijn. Het was zondag en ik deed mijn boodschapje. Vroeger ging ik naar de kerk op zondag en nu naar de supermarkt. Ik zocht bij de afdeling “vis” en ik zag twee haringen in een plastic bakje dood naast elkaar liggen.

“Da's wel goed voor mijn cholesterol...” zei ik bij mezelf, want sinds mijn beroerte let ik daarop.

Ik pakte het bakje, kocht nog wat bonen uit de aanbieding, een fles wijn en toog huiswaarts. Daar aangekomen wilde ik een haring tot mij nemen, maar het cellofaantje zat nogal stevig vast en liet zich niet zomaar verwijderen. Na wat geruk kreeg ik de helft van het bakje open. Men had bij A.H. nagedacht, want uit één deel van het bakje kon je een haring nemen waardoor je de andere haring apart kon bewaren. Toen ik het cellofaan eraf had en de haring wilde nemen, deed ik een gruwelijke ontdekking. De haring was mishandeld ...

Oké ... zijn kop was eraf en ook zijn ingewanden waren weg, maar Albert had ook zijn staart verwijderd ... en dat is mishandeling, dat hoort niet, zo ga je niet met haringen om ... waar moest ik hem nou beetpakken? Nou ... ? Waar dan ...?

Ik probeerde de vis bij zijn lijf te pakken maar hij was erg vet en glibberig en hij floepte uit mijn hand en viel op de grond. Nu is Jamilla, mijn hulp, vorige week geweest, dus de vloer was redelijk schoon, maar zo'n vette vis laat zich niet zo maar van een vloer pakken. Hij glibberde wat in het rond voor ik hem in een houdgreep kon nemen en op een bordje kon kwakken. Het hele haringgevoel, van boven je hoofd houden en in je mond laten zakken, was weg. En zo'n beest eet je niet zomaar op ... hij moest nu in stukjes worden gesneden. Ik schaamde mij een beetje toen ik het toch maar deed en met een vork de stukjes naar binnen werkte. De schaamte was zo

erg, dat ik de tweede haring, ook mishandeld, niet wilde bewaren maar gelijk wilde nuttigen ... dan was ik er van af. Het cellofaantje van het tweede pakje zat zo mogelijk nog vaster dan de eerste en toen ik met een krachtterm het cellofaantje kapot scheurde vloog ook deze vis tegen de grond met de uitjes erachter aan. Ik had gelukkig de vork nog op het aanrecht, waarbij zich dit allemaal afspeelde, liggen en met de vork had ik deze vis snel op het bord. De uitjes heb ik maar opgeveegd en weggegooid.

Wat katterig van dit avontuur nam ik me voor een glaasje wijn te pakken om de teleurstelling over de haringen weg te drinken. Na het inschenken van de wijn en bij het wegdoen van de lege fles, zag ik dat mijn boodschappentas op wielen vrij vol was. Ik gebruik deze tas voornamelijk om lege flessen in te verzamelen en dan op gezette tijden naar de glasbak te rijden.

“Kom...laat ik dat maar gelijk eens doen...” en zachtjes een liedje zingend, trok ik mijn jas aan, zette de pet op en toog ik met de tas richting de glasbak. Het was gaan regenen, maar ik had gelukkig mijn pet op ...

Bij de glasbak stond een man. Hij was donker gekleed en keek wat in het rond. Waarom de man daar stond wist ik niet. “Hallo ...” zei ik en gooide de eerste fles in de bak.

De man antwoordde niet, dus ik ging door met flessen in de glasbak te werpen.

Toen ik bijna klaar was zei de man: “Mot dat nou...op zondag ... de Dag des Heren ...”.

Wat verbaasd dacht ik na en vroeg toen wat er aan de hand was. Volgens de Gouwenaar was dit kennelijk 'zonde' want hij zei:

“Verstoort den rustdag niet ... want Hij zal niet onschuldig houden die den rustdag verstoren ...”.

Het leek op een zelf verzonnen bijbel citaat want die herken ik. Nog uit de tijd dat ik naar de kerk ging. Terwijl ik de

laatste fles zachtjes in de bak liet glijden antwoordde ik snedig:

“ Is het niet juist op de Dag des Heren om je zonden in te zien... en deze van je af te werpen...?”.

Met open mond keek de man mij aan en stond nog zo toen ik de hoek omliep.

Thuis wachtte het laatste glaasje wijn voor mijn avondmaal en het was opgehouden met regenen. Wel zonde dat mijn pet nat was geworden ...

Fu Yong Hai.

Het werd kouder, dus ik ruimde de bovenkant van het kastje, dat tegen de verwarming aan staat, op zodat ik de verwarming aan kon doen. Bij het opruimen trof ik een stel kookboeken aan waaronder het kookboek van mevrouw Sie "Het Keukengeheim ...Chinese en Indonesische gerechten". Dat was nostalgisch en ik bladerde erin. Het boek zal vol vlekken want het was vaak gebruikt en dan mors je wel eens en sambal en ketjap geven lelijke vlekken, net zoals geelwortel ... en het boek lag een beetje uit elkaar en mijn exgenote had al eens geprobeerd het bij elkaar te plakbanden en dat was toen een beetje gelukt maar ik had ducttape gebruikt en dat werkte beter.

Ik hunkerde ineens naar fu yong hai en het recept stond op pagina 30. Dat heb ik wel eens ... dat ik plotseling zin in iets bepaalds krijg om te eten.

In de ijskast had ik nog erwtensoepp en er lag een stuk worst, maar het voordeel van alleen wonen is dat je van alles kunt doen zonder dat iemand daar wat van zegt, dus ook van menu veranderen. En dat deed ik...

Dus ... volgens het recept moest er krab of lobster in. Ik weet niet wat lobster is en krab had ik niet, ook geen blikje in huis, maar ik had wel grote garnalen, van de Lidl, in de vriezer en dat lijkt een beetje op krab. Een ui had ik in huis maar ik had geen boontjes of peultjes, maar wel een stuk paprika. Een wortel moest er ook bij maar ook die ontbeerde ik, maar de paprika maakte door zijn rode kleur veel goed. Doperwten had ik nog, een blikje, houdbaarheid tot juli 2016 (we schrijven 2017), rebung (bamboescheuten, voer voor Panda's, dat vind ik niet zo lekker) sloeg ik over en de rest had ik in huis.

Voordat ik ging snijden aan de groenten nam ik een portje en daarna nog één. Vrolijk toog ik aan het werk en fluitend sneed ik de paprika in kleine stukjes. Ik moest denken aan de grap van de man die wat wilde klaarmaken in de oven en daarbij een fles whisky leeg dronk ... dat liep niet goed af en ik wilde dat niet nadoen, maar een portje tijdens het snijden van een paprika is wel plezier verhogend. De ui bezorgde me tranen in de ogen, maar ik had eens gelezen dat je geen tranen kreeg als jij je mond vol water hield ... ik dacht dat het ook wel voor port kon gelden.

Ik moest vier eieren gebruiken die geklutst moesten worden. Dat ging goed, hoewel het wel wat spetterde en er wat ei tegen de muur aan kwam, maar het meeste ei zat nog in de plastic schaal waar ik geklust ... ehh ... geklutst had.

De garnalen proefde ik voor alle zekerheid even (ik had ze in een stoommandje klaar gemaakt) en omdat ik het lekker vond at ik ze allemaal op, want je leeft in het hier en nu en niet in het straks wanneer ze in een fuyonghai zitten ... en dat vond ik een goede gedachte.

De eieren aan één kant bakken ging goed, maar toen ik het eimengsel omdraaide bleek het aangebrand te zijn, maar het verbrande deel kreeg ik het gemakkelijk vanaf en ik paste wel op dat het niet weer aanbrandde.

De saus ging goed, hoewel de ketjap wat uitschoot en er meer dan een eetlepel in het gerecht terecht kwam. Om de doperwten warm te laten worden zette ik het vuur laag en ging even zitten met een portje.

Toen viel ik in slaap.

Op zich niet zo erg, maar ik had nog nooit eerder geslapen terwijl er tomatensaus met ketjap en doperwten op laag vuur stond te pruttelen.

Toen ik wakker werd was ik benieuwd naar het resultaat en dat was ... in één woord ... zwart. Mijn exgenote zou zeggen "wat kun je dáár nu weer mee" maar ik ben mijn exgenote niet, dus ik mompelde een heel lelijk woord.